

[Larsen (Bjerre).]

vi Landbrugskrise. Der er da vel nogen Modstandskraft indenfor dansk Landbrug, saa det kan ride Stormen af, selv om der indtræder nogle Maaneders Prisfald. Det er navnlig fra det store Landbrugs Folk, at Talen om Krisen lyder, og det er ganske naturligt, at Vanskelighederne er mest mærkbare for det store Landbrug, der har været indstillet paa Kornavl og Kornsalg, men en stor Part af det store Landbrugs Folk har dog omlagt Driften og er gaaet over til Forædlingsproduktion, hvor de vanskelige Forhold ikke er saa mærkbare. Endelig maa jeg ogsaa give den højtærede Landbrugsminister Ret i, at Landbruget maa dog kunne tage det Prisfald, der kommer, eftersom det i sin Tid har været ude for en Opgangstid, som de andre Erhverv ikke var ude for; der maa dog være en vis Balance i Tingene i saa Henseende. For yderligere at manifestere, at der er Krise til Stede i Landbruget, har det store Landbrugs Folk gennem Landboforeningerne, der jo hovedsagelig tæller Medlemmer fra det store Landbrug, vedtaget Resolutioner i saa Henseende — baade de jyske, de fynske og de sjællandske Landboforeninger har vedtaget Resolutioner netop om Krisen —, medens derimod Husmændene, det mindre Landbrugs Folk, har forholdt sig passive; de har ikke raabt op om, at der er Krise, de gaar saa roligt og stille derhjemme og passer deres daglige Dont, de spænder maaske Arbejdsseien en lille Smule mere ind, indskrænker sig en lille Smule mere. Jeg kan for saa vidt være enig med det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen, der netop kom ind paa denne Side af Sagen og pegede paa, at dér havde det mindre Landbrug den store Fordel.

Det er dog heldigvis ikke alle indenfor det store Landbrug, der ser saa sort paa Forholdene. Jeg har i Dag i „Fyens Tidende“ for 22. November læst Referatet af et Foredrag holdt af Forstander Overgaard fra Ladelund Landbrugsskole ved Landøkonomisk Selskabs Generalforsamling i Ringe om „Landbrugets Vilkaar“. Forstander Overgaard slutter sin Tale saaledes:

„Jeg mener ikke, at der ikke er Udveje for dansk Landbrug, der er Mu-

lighed for, at Flertallet af danske Landbrugere vil komme igennem.“

Se, det er jo ikke at se saa sort paa det, og jeg vil derfor understrege, at naar jeg i min Tale forleden ikke vilde indrømme, at der var Krise i Landbruget, saa ligger deri ikke, at jeg ikke vil anerkende, at der for Tiden er vanskelige Kaar for Landbruget, det kan jeg som praktisk Landbruger selvfølgelig ikke komme udenom. Men derfra og saa til, at der er Krise, ja, dér er dog et langt Stykke Vej.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen var inde paa Spørgsmaalet om Udstykning til Tillægsparceller og pegede paa, at den i vort Forslag foreslaaede Nedgang til 40 ha jo ikke løste Spørgsmaalet. Det kan jeg i og for sig give det ærede Medlem Ret i, men dertil er vi altsaa kommet i Forslaget, og jeg vil fastholde, at det er et Skridt i den rigtige Retning. Hvis man skal løse dette Spørgsmaal rationelt, saa er det meget muligt, at man skal længere ned, og det har der ogsaa tidligere været fremsat Forslag om her paa Rigsdagen, men det er jo ikke det, der foreligger i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Clausager sagde, at der kan købes billigst, naar man betaler kontant. Jeg maa hertil sige, at jeg i alt Fald har da ogsaa været ude for, at naar det er Staten, det drejer sig om, naar Staten staa som Køber, saa er der ikke saa stor Skaansomhed ude i Befolkningen; der er mange, der er tilbøjelige til at sige: Lad bare Staten betale. Ude i Kommunalbestyrelserne, naar det f. Eks. drejer sig om Refusion og man kan henvise til, at der bliver betalt mest fra Statens Side, saa kan man ogsaa mange Gange faa de Folk ude paa Landet, som man i Almindelighed har til Modstandere, nemlig Folk af Partiet Venstre, med til en eller anden Foranstaltning. Derfor er jeg ikke sikker paa, det ærede Medlem har Ret, naar han mener, at Statens Fremme med den kontante Betaling vil bevirke, at man ogsaa opnaar at købe billigst, i hvert Fald vil det sikkert gaa saadan, at det paa anden Maade sætter Priserne i Vejret. Jeg kan derimod være enig med det ærede Medlem i den Betragtning, der gaar ud paa, at det er de Folk, der duer, man skal have fat i, naar man skal udstykke, men saa skal man heller ikke fastholde, at